

23.
2.
Yri Uusi Hengellinen

Wirsi,

Yhden Jumalan Lapsen Kuolemaan
walmistuksesta, sillä otollisella ajalla,

Se on:

Yhdestä totisesta kääntymisestä, totisesta ja
elävästä uskosta, ja Jumalisesta elämäker-
rasta harjoitus sydämellisen ylösherämisen
jälken: ynnä ajan waarin ottamisesta, ja au-
tuuden wälitappalitten oikein käyttämisestä,
odotuksesta Jesuren tulemisen ja wiimeisen il-
moituksen perän.

Niin myös,

Toinen

Wirsi,

Jumalattoman erosta tästä maailmasta,

Joka Kuotsin kielestä on Suomeksi kääntö ja
enätty suruttomille waroitukseksi; jota Wir-
ret nyt ynnä, tärpällisen ylitse katsomisen
jälken, Pääsiäisen edellä Wuonna 1749.

On prántijä andanut
Abraham Aehrenius.

Wafasa, Prändätty Wuonna 1785.

Ensimmäinen Wirsi.

W. k. Käy nyt sielun kiellet mielel re.

Jesu sinull kaiken waiwan Uina
Waikiast walitan. Kutsun' olet
minun Taitwaan Uivan oikiaan hami-
naan: Werelläs mun lunastit, Canal-
las mun omistit, Herätit mun paran-
nuheen, Armos kanssa tulit auren.

2. Kuollun olin surkeudes Epäuskos
hirmuises, Oman mielen rakkaudes
Surutoinen synnin ties, Ilman pel-
wot waelsin, Armon walon hyljäisin,
Epäusko tämän teki, Kuollen uskon
myötämäki.

3. Sinun armos Jesu huusi: Kään-
ny, käännny syndinen, Parannuksen e-
lo uusi On sull aiwan tarpeinen:
Ostan' olen werellän, Sinun aiwan
syndisen Käännny, käännny nijs saat
ela Taal ensist, ja sitt' sielä.

4. Tämä ääni, Jesu rakas, Käwi
läpi sydämen: Nijn myös tundon, jo-
ka makais, Heräis ylös hirmuinen,
Lain kautta kauhiat Synnin tundu-
ksolemat; Elon autuus mulda puut-
tui, Sielun suri, synnin suuttui.

5. Hengen duomio todistaisans E-
päuskon ilmoitti, Väärän hurstauden
aihois, Alastoman ennätti, Väärän
duomion itsestän, Josa luotin walhe-
seen, Sulkeis ulos hengen woima,
Kuollex löysin itsen aiwan.

6. Täsa murhes, Jesu jalo, Sinun
Henges armias Ewangeliumist toi-
walon, löytäxi haatwoisas, Ukon
kautta elämän, Tygös armon istui-
men, Weresäs, o Jesu Christe! Ukon
kautta, ilman estet.

7. Jolla duomio wäldetyxi Tulis,
ja myös kadotus, Elon autuus koh-
daturi, Kuollos ansios lunastus; Sin-
ne riensin murheisan, Ukon halull
sijnä saan Armon elon Jesugesä, Elä-
wäsä ukon tiesä.

8. Tässä Judan Jalopeuras Löysi
Sielun humajat, Sinä, Jesu, olit
teuras Edestämme: Sinä saat Ery-
wäisen lambaan fijn, Ollensa otit
nijn, Saatit laumaan uskovaisten,
Elon annoit eläwäisen.

9. Sillä kost mä haluisesti Armo
läxin kerjämään, Jesus synnin duo-
miost päästi, Tundon rauhoitt' elä-
mään, Synnin' annoi andex mull,
Merens woiman andoi tull' Sydäme-
ni puhdistuxex, Elon uuden rakennuxex.

10. Tämä tundui armo suuri Ba-
los, armon elämäs, Uskos, tunnon
rauhas juuri, Lewon löythyis sydä-
mes, Jesuxes: Ei mailmas' Eikä syn-
nis kawalas; Jesus rackaudell täytti
Sydämen, Ja armon näytti.

11. Synnein siteet kaicki katkeis Ba-
paax pääsin haawoifas, Epäuston
orius ratkeis, Hengen usko wirkois
taas: Josa löydän elämän, Sinus
Jesu suloinen: Henges huudan Abba
Isä, Kafas Jesu usko lisa!

12. Jesu anna sydämeni Sinun ty-
gös walwoa! Seiso aina edesäni
Wastan Herran duomiota: Sinun
Weres Gowinnos Löytä Sielu elan-
dons, Sydän elä uskos aiwan We-
res woimast tiellä Taitwaan.

13. Mutt' nyt Jesu heickouden,
Minua tiellä peljättä, Ei mun oman
surkeuden, Minua tuskist säilyttä; Je-
su siis mua autele, Armosas ain saat-
tele, Anna woimaa, tue, wahwist,
Berelläs ain pese, puhdist!

14. Sinun halduus annan Sielun,
Sinull uhran sydämen, Sinull taiton,
tahton mielen, Ja kaick ruumin jäse-
nen, Silmän, korwan, kielen, suun,
Weres ansioll on sinun, Käten, jal-
kan, kaicki huomaas Jätän Jesu,
hengen suomas.

15. Pyhit', eroit' kaicki kaikis, Tiestä
jumalattomain Henges woimal wah-
wist, waitut', Kaitaa tiet' ete' kuljen
ain, joka saatta elämään. Alhtaan por-
tin läpitsen, Että Herraa taidan pal-

well, Kewäll, suwell, syryll, talkwell.

16. Joka päivä, joka hetki, Henges ja myös totudes, Wälttää epä-
uiston retke, Ustion tiesä eläwäs, Elä-
wätä Jumalat Palwelisin lackamat,
Eäällä ensist ja sitt' siellä, Kosta woi-
to fuollon niele.

17. Herran nimee sydämesän Nut-
ett' aina pyhitän, Herran sanaa uiston
tiellä Rakastan: ja petoxen Wäldän
pahan mailman, Pahennuxen kau-
hian: Sanas walon jalkain eteen
Wahwist, niin en pelkä ketän.

18. Vanhemmat niin kunnias pi-
dän, Julmaa sisuu wäldän myös,
Kanssakäymist hyljän niiden, Jotka
kulke synnin yös, Walistettull' armol-
las; Uuullas mua wahwist taas Ei-
han saastaisutta wastan. Werelläs mun
olet ostan.

19. Wääräst kalust, elaturest, Minua
Jesu warjele, Pahain himoin liikutuxet
Tulautta, Suojele Wilpittömäs uiston
ties, Anna uiston hedelmäs, Laupiuz-
dey

den wihandella, Hywi töitä kaskwatella.

20. Walhen siteet kaicki katkais,
uskos rackaudes myös, Toivos, pu-
heis pois ain ratkais Käntöris ja itse
työs. Wäärät todisturet est Minun
suusan pitämäst, Totudes ja rauhas
jalos, Anna minull henges walos!

21. Kaickein himoin riettaudest, Puh-
dist Jesu! Berelläs, Anna elo wastau-
dest! Uudistetüs sydämes, Hengellinen
wainwainen, Sinuld armoo etsinen: Je-
su, Jesu, minua auta, Sinun kalliin
kuollos kautta!

22. Minun aikaa ombi tärkei, Kuin
ny nuoli lendäwä: Koska kuollo rinnat
särke, Suojel uskon elämä! Jesu
Sinun Haatwoisas, Tue sulas armo-
sas, Beres puhdistures aiwan, Tah-
don kulkee tietä Taimaan.

23. Jesus elon kuolloo wastan, Je-
sus armon-istuin on: Nijnkuin saanut
olen Kasten, Nijn nyt Henges hallit-
kon, Ett' sijn' liitos waellan, Kasten
woiman osotan, Uudes luonnos, uu-

des mieles, Uudes sydämes ja kieles!

24. Että Sinua, Jumal! kiitän, Armon kautta Jesuxen, Ustion kautta itsen kiitän Sinus, Jesu, elämän, Sanas woiman autudes, Bastaan otan suloisex, Herran Ehtollista halaan Sydämmestän perän palaan.

25. Halaan Ruumijs, Beres jälken, Ustios sitä nautitsen, Ei sitt' sielun kuole nälkän, Waan saa uuden elämän, Joka tundu sydämmes, Uudistetux ustion ties, Syndein andex saamisexi, Tundoni puhdistuxexi

26. Tästä Herran Ehtollises, Bastoin kiisauria, Minull woimaa Jesus lisa, Terwen jo saan nautita, Sielun wirwotuxexi, Kindan wahvistuxexi Pyhäx Templix Jesuxelle, Kanssa-welhex ustowille.

27. Kuin on Jesus aina elon Eläisän ja kuollesan, Niin mä ajaan mertameloon, Hywäs turwas ainian: Ei sitt' äkist kuolema Minua taida saawutta, Kuin on Jesus saawutettu, Ustion es^{us} omistettu.

28. Jesu Sinun tulemises Halaan,
toivon, odotan; Ikävöitsen uskon tie-
sä, Ilmoituges rakastan: Jesu tule!
joudu jo, Uskowilles apu tuo: Minä
tulen Jesus sanoo, Uskowaiset Jesust
jano. Amen.

Toinen Wirst.

Weisatan kuin Ruotsinkielinengin: eli kuin:
Far wäl werld, far wäl zc.

Mh Duomiot! jo täys, Mun Sa-
tanin orjan jo Jumal nyt löys:
Se ijäinen kosto on kateeni tull, Kuin
eläisän ennen ain uhattin mull; Nyt
Helwetin liekki pään ymbäri hō, O
ijäinen hō!

2. Mä firottu / näin Nyt firoust täy-
näns käyn helwettiin päin, Mun pu-
kun ja paitan täys firoust lie, Mun
sielun ja ruumin kaic̄ firous wie; Sill
Korkiamman Laki mun firoili kaic̄,
Ei muutu, taic̄, taic̄.

3. Mä mato ja koi, Tot' kalwane
repittä purewa woi, Oho! mikä rin-

Dani alati syö? Mit' ytimes poltta?
mit' korwille lyö? Nun kalwawa tun-
don nyt heräis, woi, woi! Mä ma-
to ja foi.

4. Nyt waaditan wiel Mä Duomarin
eteen, jo kuulupi tääl, Basunat kaicf
pauhawan: syndinen käy, Oho! eipä
kusan mull apua näy; Kaicf weriset syn-
dini seura, ja niin Uin pitäwät kijn.

5. Mä perkeleen myös, Täns asu-
masia ain jokaitses työs, En Jumalat
palwell en totellut waicf Mä Kästy
kyll tiesin: nyt temmataan kaicf Nun
eteen, mä palwelin kuldaa, eng' huol,
Waicf olisin kuoll'.

6. Nun itseni pääll Mä luotin, ja
palwelin watsaani tääll, En Juma-
laan ikänäns turwata tain, Nun o-
mahan woimaani turwaisin ain, En
Jumalat peljän, en rakastan, en
Myös totella tien.

7. En Jesusta myös Mä etsinyt puo-
lengan sydämen työs: Nun syndin'
mull rakambi oli kuin Hän: Mutt'
mai-

mainita turhaan kyllä taisin mä sen,
Sen Pyhämman Nimen, se mainit-
tin suus, Waik sydän ol' muus.

8. Mä kaupitsin ain Mun sydäm-
men ruhanneill perkeleil, waan Jo nyt
se on ostettu, jo nyt on myyt, Its a-
waisin portin; ei muilla ol' syyt, Nyt
owat ne tuhannen helberis siell'; Woi!
sydämmen wiel.

9. O! kiuckua tähn Se kiroillia sy-
dän, kuin lewon on löyn, Sijn' kiroil-
jan myrkys, ett' kieleni pääll, Min le-
witin rumia hengiä siell, Nijn Kaste-
ni sijton pois kiellin juur suus, Jof'
rumia huus.

10. Nijn Sabbathin myös Wei-
juopumus myötäns; mun weljeeni
wijs, Ne ynnä mun kansan joit, tää-
räisit nijn, Ett' Wijnasta röyhkäilim
yölläkin sijn; Wijnipikarit, kannut, ne
yhteen meill soit' Nijn paljon kuin voit.

11. Mä juomari mä, Joll Wijnasta
usein ol' kumana pää, Jof' ainian huus-
sin: mun Sieluni juo, Ann' Pikarin
ful-

kulkee: Nyt perkele tuo, Mull tulesta
palawan maljan, saas täälb; Ei ku-
kan juo päälb.

12. Ei kukan juo päälb, Mun täy-
ty juod wiimeisengin ropongin sielb.
Ei anna mull kukan nyt pisaraa Wett',
Jot' jähdytäis kielen, kats tulista kätt',
Wiel tarjoo se ruma: jo kätteni wei;
Kaic' iloni jäi.

13. Mä syndinen suur, Kuin kiroilin
Isäni, Mitini juur, Ja sydammes usein
heit tapoin ja soin, Heill nijn pahjon
paha kuin ikänäns woin, Mond' kar-
waa mä harmax heill surusta tein, Sijs
purtan mä näin.

14. Mä murhexi heill, Siel olin, ja
waelsin synnisten teill, Eng' totellut
heitä: nyt tähtypi kuull', Ja totell', joit
ennen en olisi luull'/ Siell nisiä imin,
Nyt kynsiä juur, Nijn kosto on suur.

15. Mä petoen kyns, Kuin raatelin
lambat, Ei heidän oll syns, Nild köy-
hild mä keritsin willat kaic' pois, Waic'
wuodatit kynnelit, jot' en nyt sois;
Ne

Ne kyynelet kuumene Sieluni pääll,
Kaick' kuumenee tääll.

16. Kuing ahneus sai Mun ylitsen
wallan, Eng ikänäns wai Mä ollut,
ain waadein ja riidoin kuin woin,
Tulk' köyhäin weristä hikee mä join,
Nyt kosto sen mitan muld waatipi
tääll, Kuin mittaisin siell.

17. Mun kaluni kaick', Kaick' kulda
ja kupar' kuin kokoisin, waick' Siel
ääneti makais, nyt huutapi niin, Ja
soima mun warakar'; pid' warkaasta
lijn: Nijn huuta se peto kuin ennen ol,
wai, Jo nyt äänen sai.

18. Viel' ylpeytt täyn, Mä olin:
sill itseeni korjari löin, Mun pukuni
siltis, jos woen, kaick' kijs, Nyt sa-
tanan sahrat mun sydämmen wijs,
Se kildäwä prameus sydämmen
pääll, Nyt poldetan tääll.

19. Mun huuldeni pääll, Kynkäri-
metten myrcky wuos haikiast siell,
Täyn walheit', ja petost' ja panetust'
suun Min löyttijn; nyt satanas run-
dele

Dele luun, nyt walhетен isä mun pereijä
ja päätt', Sen toderi jätt'.

20. Kuing' mielellän wiel', Mä kumarsin porttoo, ja palwelin siell',
Händ nöyräst, ja himoisan, andelin suut'
Sen saastaisell kädell, kuin kuitengin muut
Min' Jesustans palwelit, jok' ristinpuus
Mun edestän huus.

21. Se himon on näin Mulla aiwan
jo karwar ja katkerax käynn; Voi! woi
sitä hetkee, kuin suosion sain, Se tuhansin
lugun on hirmuisin ain: Nyt weriset
kynneleet filmistän käy, Eik lohduitust'
näy.

22. Ei surkuni tull, Ei sydämmen
pehminn', waick sanottin mull: O' surusa
näändyvä Sielu oll maas, Ja kumartain
kerjäsuld laupeutt' taas; Nyt Jumal sen
nostti kuin polweni potk' Mun sywyteen
sotk'.

23. Mä petoon miel, Mun kitan sen
köyhimmän tawaran niel, Mond orwoi
mä wäyhin, ja hywyden wein Kuin kotta
pois kynsis, niin wäärnyttä tein,

tein, Mä kawala juonis muut wai:
waisey sain, Its rikastuin ain.

24. Mä walhetten suu, Jong wal:
heista kowendui sydän kuin luu, En
wäärisä waloisa pantiri pann', Oht'
raistaa, waan Sielun, ei sitä mull'
ann' Nyt takaisin perkel', waan sen
kaupan pääll Wie ruumini wiel.

25. Mä karmetten pää, Kuin wi:
haisest tiuhtuin, kuin rajuinen sää, Sit'
silmillän murhaisin, kuin oli haus', Ja
minua Jumalan Ostawax laus', Se
tyhynen sydän nyt purtan, eip' aut'
Baick sywä on haut'.

26. Mä synnistän tänn', Pois
temmatan lieckün, kyll ansaitsen sen,
Maa lewittä kitans ja werisen suuns,
Ja surkiasst mun nielee ain pohjatoin
kuuns, Kats syngiä sywyys sitt' itsens
hyö auk', Mun wastan mä rauck'.

27. Mä wapisen kaick', Kost mui:
stan kuing kului mun armoni aik', En
Jumalan armosta totell eng' pyhn',
Its autuuttan hakee; mun oman ol'
syhn.

syyn. Sen ylit kuin neuvoi, jot it-
fisin nyt, Mun wihani sytt'.

28. Kyll' khynelet' wuot' Mun sil-
män mailmaa, waan ei synnin suot',
Eit' enämmän surin, jos koira muld
kuol', Kuin Jesuren kuollo, Sijt' en
minä huol'. En murhett' mä tunnostan'
pitän', nyt wiel' Nuk' haawat on siel.

29. Mä paistetaan tääll', Nyt ijäi-
ses walfias, khyfärmetten pääll'; Mun
ymbärin kiehu kaick' perkelet myös,
Ja tulisill' pihdeill' se heidän on työns
Mun sydämmen repiwät pienez; oho!
Ei lopuckan jo.

30. Nyt uppowat niin Mun jäse-
nen tuliseen wirtaan, ja sin Nin wai-
puwat sywäld, ei pohja eik' maat' Täs
löytä; o! sywys kuin Sieluni saat,
Mä häilyn kuin kekäle tules, waan en
Mä sammuu kuin hän.

31. Nyt oppiin mä sen Kuin ennen en
totellut oppi; tul tänn O! syndinen, opi
nyt minusta jäll, Ett onnetoin osa on
wissingin häll, Kuin Jumalaa pilcka ja
lihansa työt, Nin seurapi myöt. 32.

32. Nyt autuuden port' On mull
kijni suljett, se surma sun sort', Muut
sijalle autuuden portista kån, Ei mull
enå muuta kuin julmistus näh, O et-
tä mull jälill' wiel olis ny hetk', Kån-
d' autuuden retk'.

33. Må huudan jos woin, Må huu-
dos ja parus nyt pakahdu' koin: Te
wuoret ja kuckulat, langetkan pääll
Te tuliset aallot kuin lainehritt' tääl,
Te langetkan päällen ja kätkeät pois,
Jos ijäri wois.

34. En kätky. Voi woi, Mun täy-
ty kån- edes må toucka ja koi, Jott'
jäsenes rysty mun ruumisan; sill' Må
täntin kair' synnit kuin Sodoma, niill
Må sidotan, satanas liettajan lie, Jo
helwettiin wie.

35. Nyt hywästi jää, Sek' Jumal,
ett armo ett suloinen sää, Jää taimas,
jää walkeus, Engelit myös, Jää A-
brahamin helmet, täs hirmuises työs,
Ja autuus / jää kunnia, ja Engelein
ään': Tul' syngens tänn.

36. O ijäistä yöt, O ijäistä mato,
kuins alati syöt, O ijäistä sawu ja syn-
gent suurt', O ijäisyys joll ei ol' loppu
eik juurt, O ijäisyys, ijäisyys, nyt olet
sä tull' Juur kaubiay mull!

37. Nyt sywyteen ratk', Mä koh-
dastans waimun, eik piinapi fatk',
Woi ruumin, woi sielun woi jäsenet
kaid' Woi luuni, sill autuuden hyljäu-
sin waick Se mull oli tarjon, mun kuole-
leman tie, Nyt helwettiin wie.

38. Jos haudallen känt, Nijn kyne-
lil tutki näit kuoleman teit, Ja ajatell
kostas wiel synnissä woit, Tāt' weristä
kosto ja helwetin soitt', Kuins kuulet
mun kiljuwan, kyneleill sä Jo paran-
nust tee.

39. Täns tosi on se, Jong' ajatus
usein händ helwettiin wie, Se wälttä
sen pinnan; ja pyrki kuin woi, Sinu
tawahan iloon, jong Jumala loi,
Jok' ei tahdo koke tāt' liecki, se siel
Käy elämän tiell.

* *
*

* *
| * |

* *
| * |

40. Nyt syndinen suur, Pois käännö
ny jo kaitista synnistä juur: Jos et si
nä kaitis ol' elänyt niin Sijn julkises
mitas: Iyll pitävät kijn, Ne salaiset
synnit, se turmellus suur, Kuin sinus
on juur.

41. Kuin Jესuxes pois, Min lyckä,
kuin armo, ja elämän tois, Kuin Jес
suxen weren taal tallan ja juo Min wää
ryden wettä, kuin syndi se tuo, Ja py
hyttä pilckä, sen osa on tuos, Juur
helwetin suos.

42. Se usko on kuoll, Joll waelda
surutoin syndisell suoll, Waick toivo
se taiwast, niin kuoleman tie Händ
kuitengin äkist sitt helwettijn wie, Kost
wijmeinen hetki käy edes, se työ Sun
helwettijn lyö.

43. Kost kuolluna käyt, Pois Ju
malan pelwost, ja mailman teit Min
kuljet, ja surutoin elät kuins saat Niins
noudatat syndi, ja menet ain maat,
Sun Christitty nimesi alla, se tie Sun
helwettin wie.

44. Niin käännä nyt pois, Siit
syndisest elämäst, ettei se tois Sull is
jäistä itku ja parku, siis täällä Min pel-
wolla ajatell' loppusi päällä: Mutt jos
et sä käännä, niin hirmuinen nö Sun
ylitsee lyö.

45. O tulinen nö, Kuin ytimes
poltta / kuin sydämes syö, Kuin sywy-
teen laakamat upotta ain, Siin ijäises
sawus on pimeys wain, Siel madot
ja köpelit repiwät luut, Kaic' jäsenet
muut.

46. Et janoista pääs, Täs surma-
was walfias ja polttawas sääs, Kuin
jano on suurin niin alka se jäll, Se
suuringin jano wast alkapi siel: Kats',
mailman ystawa, sormes, menn' sinn',
Ja jähdytä niin.

47. Et jähdyttä woi, Sill' lähesty
kuohuwa tulda, se koi, Se tulinen
myrsky, sen janoisin suun, Viel tulella
poltta, ja ytimen muun, Ynn' korwist
ja silmist kån kipinät, täs On kirous läs.

48. Et siunata saa, Siel sulloista tai-
wast,

wast, sä kirottu maa, Täys kirus hel-
wetin liekis on ain, Sä kiroilia kiroust
liekitsit wain, Siel ijäinen, ijäinen
kiroilian työ, Sun kowilles työ.

49. Huud' hirmuinen ään', Ei sinä
wot huoku ei wäsy, sill hän Sen huok-
kuman tulella hukutta kaick, Sen wä-
synen repi ain uppoman, waick Se
parfu, se huuta ei armo siel tul, Ei
laupeut kuul.

50. Sun liitos on kuol, Ruins hel-
wetin sowingos pidit, ei huol Se kil-
jusa ruma, waan pilkka sun wiel Ets
seuraisit händä, ja walhetta tääll, Ets
hyljäisit totuden sanan, ja weit Sun
helwetin teit.

51. Muut duomitut myös, Sun
toivos wiel pilkawat helwetin työ;
Toit synnisa rakastit kauhiayi näet, Ne
rewäise tules, ne myötänsä weit, Min
uppoman sywyteen, ijäises yö, Sun
hirmuises työ.

52. Jos yhdengin wois Sun welij-
stans taambayi eroitta pois, Se olis

jo keriämb, waan et sä pääs Niist
ijäisist siteist täs tulises sääs, Ynn
sonnis, ynn pilckas, ynn kiroust täyn,
Sen olet sijn löyn.

53. Etts pilckaisit tääll', Banhur:
kasteen retkee, ja karsasti pääll' Min
katsoit niit Sielui, kuin luopuisit pois,
Sijt' syndisest menost, kuin mailma
sois, Kuin wäldit sun teitäs: ja Tu:
malas kijn Min pyhyisit nijn.

54. Se pilckay' sull' kån, Ja ijäisex'
häpiäx', eit lohduitust näy, Siell' per:
kelen ilo ja pilcka sull' on Yx ijäinen it:
ku, its duomittuin luon, Sun luulos,
sun uskos sun helwettin wei; Sijs pe:
toxes jäi.

55. Sijn' syndises ties, Jos pyysi
ain kulkee, ja olla sijn mies; Se tuo:
leman löysit juur ijäiset sull', Et lop:
puu sijn' löyhä, ei apua kuul', Ei hen:
ges sijn loppu, ei kuole se toi Kuin hel:
wetin toi.

56. Se löyhkä kuin kån, Its helwe:
tist ylös, jost ei loppuu näy, Se pu:
halda

halba kitumaan henges ain kans, Sun
henges, sun sielus siel ain ollesans / Ei
sammu se tuli, se tulinen sää, Täys
kuolema jää.

57. Jos tuhannen vuott' Siin tu-
les sä poldetais päiwät ja nôt, Eik'
jo olis kyllä suur kipu ja työ, Mut'
siell' joka hetki sull' tuhannex l'ho, Ei
lopu, ei lopu wiel' sittek' se koi Kuin
ijäxi woi.

58. Ah! wahingo suur, Kuin tule
sun ijaisell' Sielull'es juur; Ei mailman
woitto siel'd lunastaa woi, Or' ajast'
siis waari, jong' Jumala soi, Ja
käänn' nyt syndinen takaisin wiel', Tul
kaidalle tiell'.

Matth. 16: 26.

Mitä se autta ihmistä, jos hän kaiken
mailman woittaa, ja sielullens saa wä-
bingon? Taička mitä anda ihminen Sie-
luns lunasturexi.

1. Joh. 2: 17.

Mailma kattoo, ja hänen himons:
mutta joka teke Jumalan tahdon, se
pysy ijanikäikisest.

Eyr.

Syr. 9: 17.

Älä mielisty jumalattoman aiwoitu-
riin: sillä ei he tule koston hywäri, ei
helwettingän asti.

Syr. 9: 39.

Mitä sinä itkänäs teet, niin ajattele
loppua ja niin et sinä koston syndiä tee.

Esai. 66: 24.

Ja heidän pitää menemän ulos ja kat-
seleman niiden ihmisten raatoja, jotka
minua vastaan wäärin teit: sillä ei hei-
dän matons pidä tuoleman, eikä hei-
dän tulens sammuman, ja heidän pitää
kaikeille lihalle kaubisturexi oleman.

Psalm. 49: 15.

Se makawat helwetiä kuin lambaat,
tuolema heitä kalwa: ja heidän öyk-
käyrens pitää hukuman: ja heidän täy-
ty jääda helwettiin.

Hes. 18: 30, 31, 32.

Sentähden käändäkät itsen, ja palait-
kat kaikesta wäärystän, ettet te lan-
geis pahan tekonne tähden. Seittäkät
pois tykön kaikki ylisikäyminen, jossa
te rikonet oletta ja tehkät teillen uusi
sydän, ja uusi hengi: sillä mihi pitäis
teidän tuoleman sinä Israelin huone?
Sillä ei minulla ole yhtäkän ilo hänen
tuolemaans joka tuole, sano Serra,
Serra. Sentähden käändäkät itsenne,
niin te saatte elää.
